

A l'Església li calen teòlegs com Rovira Belloso

Dij, 21/06/2018 per Catalunya Religió

(Josep Gil i Ribas) Mossèn **Josep M. Rovira Belloso**, prevere de l'Església de Barcelona i teòleg, [va morir](#) el 16 de juny, als 92 anys d'edat. Tothom reconeixia i reconeix la el seu mestratge en el camp de la teologia. Va saber transitar amb competència, coratge i bon humor els camins de la Modernitat, un bon humor que, en el meu cas (jo em dedicava a investigar i a explicar el més enllà de la mort), li feia dir: sembla que hi hagi estat!

Formava part del grup de teòlegs nostrats, que reberen i transmeteren fidelment l'esperit i la lletra del concili II del Vaticà, entre els quals hi havia, ja traspassats, el bisbe **Tena**, mossèn **Bellavista** i el pare **Evangelista Vilanova** (entre altres), i encara hi ha, a casa nostra, també entre altres, mossèn **Perarnau** (amb qui comparteixo edat i amiat), mossèn **Matabosch** i, més jove, mossèn **Salvador Pié**. De mossèn **Rovira Belloso**, entre moltes altres coses, recordarem el seu somriure, mig seriós i mig mofeta, i la seva particularíssima manera de dir "Bueno...". El camp concret del seu treball com a teòleg fou principalment el Misteri de Déu. En les nostres converses jo acostumava a recordar la dita que "els benaurats veuen el que nosaltres creiem". Penso que la meva pobre fe i la dels meus germans i germanes quedarà més lluminosa ara que els ulls closos de mossèn Rovira sentiran tot el pes de la llum de Déu.

Un estímulo

La persona i el treball de mossèn Rovira Belloso seran per a molts de nosaltres, que l'hem conegut i hem fruit de la seva docència i de la seva amiat, un estímulo a continuar caminant pel camí de la fe (ell que ja ho fa pel camí de la vida), amb coratge, tot anunciant la bona nova de l'Evangeli. A l'Església, li calen teòlegs com ell, que no coneixia fronteres entre creença i increença i que va saber establir un diàleg fecund entre ambdós mons.

La fe sempre serà una mena salt al buit, però el creient ha de poder saber que

aquest salt no significa una mena de suïcidi de la raó, sinó un dels seus més alts enriquiments. Al teòleg se li pot i se li ha de demanar que, sense abandonar l'àmbit dels petits i dels humils, a qui Déu es complau revelar-se, ajudi profèticament una Església oberta al món i al servei del món. A l'Església, li cal el ministeri sagrat dels pastors, però també li cal el ministeri no menys sagrat dels teòlegs.

Mossèn Josep Maria, que al cel siguis, i a reveure!

Josep Gil i Ribas és teòleg i prevere de Tarragona